

Dr. Luki Pintarju v slovo

20. septembra nas je zapustil pediater in primarij na Pediatrični kliniki v Ljubljani v pokoju, dr. Luka Pintar. Hkrati je bil neprecenljiv fotograf avtohtonih rastlin in ljubiteljski botanik, ki je odkril marsikatero novo nahajališče naših avtohtonih vrst. Spoznala sva se v Prirodoslovnem društvu Slovenije in se nato srečevala v Botaničnem vrtu in to že v študentskih letih, sredi osemdesetih, ko sem tam začel z delom. Neutrudno je prihajal v Botanični vrt tudi kasneje, ko sem vrt prevzel v upravljanje. Tako prej kot kasneje sva vedno spregovorila vsaj nekaj besed, pozdrav ni bil dovolj. Bil je prijeten sogovornik, ki je vedel res veliko povedati tako o zgodovini, medicini, botaniki, še posebej o strupenih rastlinah, s katerimi se je ukvarjal tudi zaradi svoje službe. Napisal je priročno skripto o njih. Kasneje je vedno več zahajal v vrt in tam prebil s fotoaparatom dopoldneve ali popoldneve. Pri nas je imel kar domicil, nekaj opreme je puščal kar v vrtu. Njegove fotografije so bile vedno vrhunske. Znal jih je tudi analizirati in povedati, kako so nastale, ob kakšni osvetlitvi, ob kakšni odprtosti zaslonke in še kaj. Vedno je tudi dodal, v kakšni svetlobi bi jih še rad posnel ipd. Če sva le imela nekaj časa, je sledila tudi kakšna malo bolj zabavna zgodbica, preden se je poslovil. Skratka – bil je res gospod z veliko začetnico. Radi smo ga imeli.

Leta 1990 je pri Državni založbi izšla njegova bogata knjiga Rože na Slovenskem, kjer je dodatna besedila prispeval prof. dr. Tone Wraber. Knjiga je bila pravo darilo tudi za tujce, saj so takrat izdali tako nemško kot angleško različico. Bila je prekrasno darilo za kolege iz tujine, ki so tedaj prihajali v Slovenijo. Zato sem vedno imel katero na zalogi. Leta 2015 je izšla pri založbi Narava tudi obsežnejša knjiga v manjšem formatu, Cvetje slovenske dežele, s spremnim besedilom mag. Andreja Seliškarja. Obe knjigi sta zares dragocen prispevek k slovenski botaniki. Pogosto je pisal v revijo Proteus, kjer so bili njegovi prispevki vedno pospremljeni še z odličnimi fotografijami. Predstavil nam je mnoga nova nahajališča naših vrst ali katero izmed strupenih rastlin, vključno s simptomi zastrupitve.

Kar nekajkrat je prispeval kakšno vrhunsko fotografijo za katero izmed v Botaničnem vrtu izdanih knjižnih del. Tudi za zadnje naše delo ob 300-letnici Scopolija je prispeval eno izmed njih pri ponatisu članka njegovega očeta o Scopoliju in medicini. Ob tem sva se zopet večkrat pogovarjala. Kljub res častitljivi starosti je bil klen in prav tako hudomušen sogovornik, kot sem ga poznal prej. Odlikovala ga je širina njegovega vedenja. Veselil se je izida nove knjige, tako kot vedno.

Dr. Luka Pintar v Botaničnem vrtu.

Foto: prof. dr. Zvonka Zupanič Slavec.

Prav tako kot običajno sva se tudi na enem izmed zadnjih pogovorov po izidu omenjene knjige pogovarjala tudi o strupenih rastlinah in zopet, tako kot mnogokrat v vseh teh letih, mi je dal nekaj semen zelo strupene rastline iz družine stročnic, *Abrus precatorius*, ki jo je dobil iz tujine. O tej vrsti je leta 2014 pisal tudi v reviji Proteus. Skratka, po toliko letih, od kar sva se prvič spoznala, se ni nič spremenilo. Dobre zgodbice, prijeten in navdušujoč klepet in seveda vedno kaka zanimiva rastlina v obliki semen.

Ob praznovanju njegove 90-letnice so mu kolegi zdravniki v vrtu zasadili mokovec, da bo tako v Botaničnem vrtu Univerze v Ljubljani ostajal lep in prijeten spomin nanj. Naj ga njemu tako ljube rastline vsako pomlad ponovno pozdravljajo.

JOŽE BAVCON